

Osoba, która uzyskała uprawnienia do przeprowadzania badań technicznych pojazdów, jako imiennie wyznaczony pracownik w stacji diagnostycznej, na podstawie ustawy z 1 lutego 1983 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz rozporządzenia wykonawczego z 1993 r., uprawnienia te zachowuje jako samodzielny diagnosta na podstawie art. 145 ust. 6 ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz § 6 rozporządzenia wykonawczego z 7 września 1999 r., pomimo że ww. ustawa w art. 84 ust. 6 przewidywała egzamin najpierw przed odpowiednią jednostką wskazaną przez ministra a następnie przed komisją. Wyrok WSA w Białymstoku z 3 grudnia 2019 r. sygn. II SA/Bk 645/19. Wyrok jest nieprawomocny.

Decyzją wydaną na podstawie z art. 84 ust 2 ustawy z 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym starosta odmówił skarżącemu wydania uprawnień diagnosty uprawnionego do wykonywania badań technicznych pojazdów. Po analizie złożonych w sprawie dokumentów organ pierwszej instancji stwierdził, że wnioskodawca spełnia wymagania określone w art. 84 ust 2b ustawy, dotyczące wydania uprawnień diagnosty w zakresie wymaganego wykształcenia technicznego i praktyki. Nie spełnia natomiast wymagań określonych w art. 84 ust 2 i 2a ustawy, w zakresie odbycia szkolenia oraz zdania egzaminu kwalifikacyjnego przed komisją powołaną przez Dyrektora Transportowego Dozoru Technicznego. Organ w uzasadnieniu decyzji powołał się przy tym na wyrok NSA z 20 listopada 2018 r. II GSK 3871/16 (wyrok dostępny w [CBOSA](#)). SKO utrzymało decyzję starosty.

Skarżący złożył skargę do sądu administracyjnego argumentując, że nabył uprawnienia do przeprowadzania badań technicznych na podstawie wcześniejszych przepisów.

Sąd uchylając decyzję obu organów, przyznał że orzecznictwo sądowe dotyczące rzeczzonego problemu jest dość ubogie i niejednolite. Nawiązując do wyroku NSA w sprawie II GSK 3871/16 (na który powołał się organ), skład orzekający w sprawie nie podzielił do końca zawartych w tymże orzeczeniu wniosków, które miałyby odnosić się do stanu faktycznego w rozpatrywanej sprawie. Dalej Sąd wskazał, że pod pojęciem "przepisów dotychczasowych" należy rozumieć, nie tylko przepisy bezpośrednio poprzedzające "nowe" rozporządzenie, ale wszystkie przepisy, poczynając od wejścia w życie ustawy – Prawo o ruchu drogowym z 1983 r. i rozporządzeń wykonawczych aż po najnowsze brzmienie ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym i rozporządzeń wykonawczych. Odmienne rozumienie pojęcia "przepisów dotychczasowych" prowadziłoby do sytuacji, że każda osoba uprawniona do dokonywania badań technicznych w stacji kontroli pojazdów pod rządem przepisów ustawy – Prawo o ruchu drogowym z 1983 r. musiałaby poddać się egzaminom (nawet wielokrotnie) po wejściu w życie ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym i wszystkich przepisów zmieniających. Pozostawałoby to w sprzeczności z art. 145 ust. 6 ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz kolejnych rozporządzeń wykonawczych, w których za każdym razem zawarto przepisy o zachowaniu uprawnień diagnostycznych nabytych pierwotnie. Ustawodawca w ustawie z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym nie zawarł przepisu stanowiącego o utracie uprawnień diagnostycznych wobec osób, które nabyły takie uprawnienia jako imiennie wyznaczeni pracownicy do dokonywania badań diagnostycznych w stacji kontroli pojazdów.

Źródło: [CBOSA](#)